

NICOLE BOYLE RØDTNES

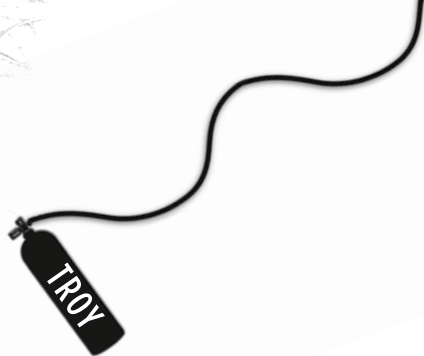
ILTTYV

UNDER SLØRET

BOG 2

★ ★
Alvilda
★

KAPITEL ET UNDER SLØRET

Jeg har altid troet, at jeg ville dø i et slagsmål. At et slag i bokseringen ville blive mit endeligt. Men nu, hvor jeg falder gennem luften, er det min kamp mod Marton, der har givet mig dødsstødet.

Hullet i sløret forsvinder over os, mens vi bliver suget ned i mørket. Sekunderne føles som evigheder. Shays advarsel genlyder i mine tanker, mens vi hvirvler gennem luften. Hun havde sagt, at det var farligt at snyde Marton. Og Jana havde sagt, at han havde gennemskuet os, og at vi burde flygte. Jeg havde ignoreret dem begge. Havde troet, jeg var uovervindelig. Nu betaler jeg prisen. Men ikke kun mig. Jeg har taget Jana med i faldet i bogstavelig forstand.

Forureningen lukker sig om os som en tæt tåge, og jeg holder fast i næsestropperne, så jeg i det mindste kan have ren ilt i lungerne, når dør.

Så rammer vi jorden. Eller det, jeg tror er jorden, indtil jeg sluger vand. Kulden omringer mig, og jeg synker mod bunden. Så klarer jeg tankerne, og jeg slår ud med armene

og kommer op til overfladen. Gåsehuden kryber frem under tøjet, og jeg spytter grumset vand ud. Jeg forsøger at se mig omkring, men her er ikke andet end tåge.

”Troy!”

Jeg hører Janas råb et sted i tågen.

”Her!” råber jeg. Og håber, at hun kan se mig, for jeg kan i hvert fald ikke se hende. Så lyder der plask, og jeg spotter hende.

”Kan du se land?” spørger hun, mens hun svømmer mod mig.

Jeg træder vande, mens jeg kniber øjnene sammen og forsøger at stille skarpt i mørket. Tågen er i skærende kontrast til det sorte vand, men så endelig ser jeg noget. Silhuetter af huse længere inde.

”Der!” siger jeg.

Jana svømmer allerede af sted. Vandet er isnende koldt og gør musklerne stive, men jeg tvinger mig selv frem. Ser, hvordan min ånde blander sig med tågen.

Jana når bredden først. Hun maver sig op. Vandet drypper fra hendes slanke krop. Jeg kravler op ved siden af hende og mærker græs under fingrene. Det føles sært. Uventet. Over sløret har vi det kun på kvægplatformene og i luksusparker. Så skubber jeg mig længere op på bredden. Græsset forsvinder og bliver afløst af en ru slags sten, jeg ikke kender. *Asfalt* tror jeg nok, de kaldte det i skolen. Det er helt anderledes end det glatte stål, som hele verden over sløret er lavet af.

Jeg synker sammen ved siden af Jana. Hendes mørke hud går næsten i et med mørket hernede. Vandet driver af

mig, mens vi ligger side om side og får vores vejrtrækning under kontrol. Vi er i live! Det er ikke til at fatte. Hvis ikke vi var landet i søen, havde faldet uden tvivl slået os ihjel.

Jeg ser op. Selv gennem tågen kan jeg fornemme åbenheden. Her er ingen broer eller platforme. Det føles underligt. I hele mit liv har jeg været vant til broernes skygger over mig. Med et føler jeg mig blottet. Som et byttedyr, der har forladt sit skjul.

Jana sætter sig op.

”Jeg bløder,” siger hun. Jeg drejer hovedet.

Hun har trukket op i buksebenet, og jeg ser en lang flænge i hendes ben.

”Hvad er der sket?” spørger jeg og skubber mig op at sidde.

”Jeg rev mig på sløret, da vi faldt igennem,” siger hun.

Jeg trækker min bluse af. Vrider vand af den og rækker den mod hende. ”Brug den her,” siger jeg.

”Tak,” siger hun og binder den stramt om benet. Vi er heldige, at der ikke er sket mere med os. Jeg kan stadig mærke ømheden i kroppen. Føler mig mørbanket som efter en hård kamp. Det vil sidde i kroppen i dagevis. I det mindste har ingen af os brækket noget.

Vi sidder i tavshed lidt, mens Jana sikrer sig, at trøjen er bundet stramt nok. Jeg ser op igen. Kniber øjnene sammen og ser gennem tågen og op mod den mørke himmel, der ikke er en himmel, men slørets underside. Et sted deroppe er det hul, som edderkopperne skar, da vi gik i Martons fælde. Vejen op virker umulig. Vi er fanget hernede.

Længere fremme er der højhuse. Lygtepælene står som manglearmede spøgelser. Overalt er her stille. Dødt.

”Undskyld,” siger jeg så. ”Jeg skulle have lyttet til dig.”

”Det skulle du,” siger hun. ”Eller jeg skulle have lyttet til mig selv. Jeg havde en dårlig fornemmelse.”

Jeg bider mig i læben. Jeg var naiv, da jeg troede, vi kunne vælte en så magtfuld spiller som Marton. Han er kongen af sit eget gigantiske forbrydernetværk, og alle hans ”ansatte” står i gæld til ham, præcis som jeg og Jana gjorde.

Jana vrider sin lange fletning og kommer vaklende på benene.

”Hvad fanden gør vi nu?” spørger hun.

”Vi må op,” siger jeg. ”Tror du, vi kan klatre op gennem en af skakterne?”

”Uden reb bliver det svært, og jeg er ikke sikker på, at jeg kan klatre med det her ben ...” sukker hun.

”Så må jeg trække dig op.”

Hun fnyser, som om hun ikke helt tror på det.

”Har du et bedre forslag?”

”Nej,” siger hun. ”Men *når* vi kommer op, så kan vi ikke blive. Du skal være klar til at forlade det hele, Troy. Vi er nødt til at rejse, ellers vil Marton forsøge at dræbe os igen.”

”Enig,” siger jeg. ”Når vi er oppe, så rejser vi. Men jeg tager Shay og mine brødre med.”

”Jo flere vi er, des sværere er det at forsvinde,” siger hun.

”Det er ikke til diskussion,” siger jeg. ”Jeg efterlader ikke min familie.”

Hun sukker og ser væk.

”Okay,” siger hun. ”Men denne gang lader du mig tage styringen. Hvis vi skal forsvinde, så skal vi være forsigtige.”

Jeg nikker. ”Men først skal vi op.”

”Først skal vi op,” gentager hun.

Så tager vinden til hernede og får det til at hyle svagt mellem bygningerne. Med et føler jeg mig overvåget. Bygningernes vinduer virker som tusindvis af mørke øjne. Måske har Jana det på samme måde.

”Lad os komme væk.” Hun tager et enkelt skridt, men vakler. Jeg griber hende.

”Lad mig hjælpe dig,” siger jeg og lægger hendes arm omkring mine skuldre. Hun krymper sig. Men hun er heller ikke typen, der bryder sig om at få hjælp.

Forureningen ligger som en grumset tåge hernede. Garderne står, som var de blevet forladt i går. Biler er parkeret i lange rækker. Igennem vinduerne kan jeg se ind i folks stuer. Det virker allerede som umindelige tider siden, at jeg var på skattedyk hernede.

Nogle steder er der stadig lys i lygtepælene og trafiklysene. De steder, hvor ledningerne ikke er blevet ødelagt. Trafiklysene skifter fortsat mellem grøn, gul og rød. En spøgelsesby, hvor elektronikken stadig virker.

Der er gamle kraftværker hernede. Det er dem, som også holder byen over sløret i gang. Da de byggede de første platforme, indså de, at det ville være for vanskeligt at lave kraftværker over sløret, så i stedet trak de kabler hele

vejen herved. Derfor virker alt endnu. De gange, der har skullet laves reparationer, har man sendt kriminelle herved. Deres familier blev lovet formuer. Til gengæld kom de aldrig selv op. De blev efterladt hervede for at dø.

Jeg kan ikke lade være med at stirre på bilerne, der er parkeret langs kantstenene. Over sløret har vi kun cykelvogne, men jeg har set film med biler. Tanken om, hvor hurtigt de kan køre, virker helt ufattelig. Jeg løsriver blikket. Dette er ikke en oplevelsestur. Hvert sekund spilder jeg ilt. Ilt jeg ikke aner, hvordan jeg skal skaffe mere af.

Vi slår en dør ind og søger tilflugt i en af lejlighederne, selvom jeg ikke helt ved, hvad vi gemmer os fra. Den sande dræber hervede er strålingen, og den når os, uanset om vi er ude eller inde.

Jana ser ud ad vinduet.

”Det er mærkeligt,” siger hun. ”Det er ikke til at sige, om det er nat eller dag. Det hele er bare en grå masse.”

”Ja ...” mumler jeg. ”Hvor meget ilt har du?”

”Nok til et par timer mere,” siger hun. ”Dig?”

”Det samme.”

Fra væggene kigger familieportrætter af for længst afdøde mennesker på os. Skabene er fyldt med service, og her er masser af elektronik, som Marton ville kunne sælge. Men det eneste, vi virkelig behøver, er ilt. Det er underligt at tænke på: Før sløret var her masser af ilt, men efter sløret blev bygget, døde alle planterne. De kunne ikke overleve uden sol. De blev kvalt hervede, ligesom vi også snart bliver.

Det siges, at i de sidste sekunder, inden man bliver kvalt, forsvinder smerterne, og man begynder at hallucinere. Så selve det at dø ikke gør ondt. Det er kun optakten, hvor man ligger og gisper efter ilt, og lungerne brænder, der gør det ...

KAPITEL TO CHOK

Chok er en psykisk tilstand, hvor man ikke fuldt er i stand til at opfatte virkeligheden. Min lærers gamle ord ligger et sted i bagehovedet. Og selvom jeg ved, at det nok er det, jeg oplever lige nu, så gør det mig ikke mere klar i hovedet. Der er gået en time, siden det skete. Siden Marton tvang os hen til lagerbygningen, så vi kunne se hans straf – nej, rettere *henrettelse* – af Jana og Troy. Det var, som om tiden gik i slowmotion, fra jeg så dem stå der på sløret, til edderkopperne på Martons ordre omringede dem, skar sløret i stykker og lod dem falde igennem. Jeg glemmer aldrig Troys ansigtsudtryk. Overraskelsen og angsten, da det gik op for ham, hvad der var ved at ske. Og så forsvandt han gennem sløret, og alt, der var tilbage, var forureningen, der dampede op gennem hullet. Min stemme er stadig hæs af at skrike.

Fra jeg sagde ja til Martons tilbud i fængslet, har jeg vidst, at jeg var ude på dybt vand, men først i dag er det for alvor gået op for mig, hvem Marton egentlig er.

Han har dræbt min bror. Eller det troede han, at han havde, og det troede jeg også. Jeg var sikker på, at Troy var død. Men Isacs skærm, der overvåger alle Martons arbejdere, fortæller mig noget andet.

Jeg står i Martons hovedkvarter foran skærmen nu. Martons arbejdere myldrer rundt som myrer i en kæmpe tue. Men gennem virvaret betragter jeg de to tal, der angiver Janas og Troys placering. De bevæger sig. De er i live! Her på kortet svæver de et underligt sted mellem broerne, men det er fordi, kortet viser byen heroppe. Vi aner ikke, hvad der er under sløret. Men hvor end de befinder sig, så dræbte faldet dem ikke. De lever. For nu. Men for hvert sekund, der går dernede, æder strålingen sig ind i deres kroppe. Og hvert minut tapper på deres ilt.

Ian siger, at jeg skal vente. At han vil udtænke en plan, hvor vi går ned under sløret og får dem op. Og selvom jeg ved, han vil gøre alt for at hjælpe mig, så har jeg ikke tid til at vente. Om det er chokket eller vreden, der gør mig frygtløs, ved jeg ikke.

”Jeg får Marton til at få dem op!” siger jeg.

”Vent, Shay!” Ian rækker ud efter mig. Hans blå øjne lyser af bekymring. ”Han vil aldrig lytte!”

Men jeg river mig fri.

Døren ind til Martons kontor er lukket. Normalt ville jeg have banket på, men nu flår jeg den bare op. Marton sidder i sin lænestol bag det store skrivebord. Bare synet af ham får mig til at ryste af raseri. Jeg ved, at det var forkert, at Troy og Jana prøvede at snyde ham. Men at kaste dem gennem sløret ... Og at tvinge os andre til at se på ...

Han er ved at tjekke nyheder på tabletten og lader, som om han ikke bemærker, at jeg smækker døren op. Han læser omhyggeligt en sætning færdig, før han ser op.

”Shay ...” siger han tonløst. ”Nu har du vel ikke tænkt dig at komme med flere trusler i dag?”

Det er under en time siden, jeg svor, at jeg ville slå ham ihjel. Og måden, han smiler på, giver mig lyst til at gennemføre min trussel. Men Martons død vil intet hjælpe.

”De er stadig i live,” siger jeg i stedet.

”Ja, jeg så det godt på skærmen.” Han læner sig bare tilbage i stolen. Hans sølvstok står lænet op ad bordet. Sammen med hans plastikproteseben er de et bevis på magt og rigdom.

”Så hent dem op,” siger jeg. ”Vi ved, hvor de er. Vi kan åbne sløret og redde dem.”

Han trækker lidt på smilebåndet.

”Og hvorfor skulle jeg så gøre det? Jeg smed dem ikke derned uden grund.” Hans blik borer sig ind i mit. Men han skræmmer mig ikke. Jeg ser bare hadefuldt på ham.

”Det ved jeg,” siger jeg. ”Men hvis du får dem op, så forræder de dig aldrig mere.”

”Måske. Måske ikke,” siger han. ”Men hvilket signal ville det sende til mine andre arbejdere, hvis jeg lod forræderi gå ustraffet hen?”

”Jeg er ligeglad med signaler! De dør dernede!” Min stemme knækker.

”Ja, det er planen. Jeg havde troet, faldet ville ordne det, men nu ser det ud til at blive lidt mere langstrakt. Det beklager jeg.”

Jeg har lyst til lægge begge mine hænder om hans hals og klemme til, indtil livet forlader hans krop. Måske kunne jeg gøre det. Måske ville jeg være stærk nok. Men rummet er fyldt med kameraer, og Marton har arbejdere overalt. Jeg ville være død, inden dagen var omme.

”Jeg tror, det er bedst, du bare glemmer Troy,” siger Marton så.

”Jeg kan ikke bare lade ham dø!”

Han lægger tabletten fra sig.

”Gør nu ikke noget dumt, Shay,” siger han. ”Skal jeg minde dig om, at resten af din familie stadig bor i en af mine ejendomme, og at du kun er på fri fod på grund af mig?”

Vores blikke er låst i lydløs kamp. Jeg er måske fanget i hans net, men jeg nægter at være endnu en robot, der adlyder ham blindt.

Så banker det på døren bag mig, og Mac træder ind. Den høje mand med det store ar efter sin ganespalteoperation er en af Martons mest betroede, og en af de eneste, der ikke virkede chokeret, da Marton kastede Troy og Jana gennem sløret.

”Marton, jeg har et par spørgsmål om missionen ...” Hans blik glider fra mig til Marton. ”Skal jeg komme tilbage senere?”

”Nej. Det er fint, Mac. Shay skulle alligevel til at gå.”

Jeg bider hårdt sammen og vender mig om.

”Du kan holde fri i dag og i morgen, Shay,” siger Marton bag mig. ”Brug tiden til at få styr på tankerne. Når du kommer tilbage, så forventer jeg, at du er klar til at arbejde.”

Jeg svarer ikke. Smækker bare døren bag mig.

Ian venter ude på gangen. Det er ham, der har oplært mig som tyv.

Han er den tætteste ven, jeg har her, og en af de få af Martons arbejdere, jeg faktisk stoler på. Han signalerer, at vi skal gå udenfor. Vi går tavse igennem de lange gange i det, der før sløret var et fornemt advokatkontor, men som nu er forvandlet til forbryderkongen Martons hovedkvarter. Imens holder jeg øje med tiden. Det er over en time siden, Troy faldt igennem sløret. Hvor meget ilt havde han mon på sig?

Ian fører mig ud og et godt stykke væk fra hovedkvarteret. Han ved, at Marton har kameraer og mikrofoner overalt.

”Jeg sagde jo, at han ikke ville lytte,” siger Ian.

”De dør dernede,” siger jeg bare.

”De havde dragterne på. De holder strålingen lidt på afstand. Og ilten ... ilten kan vi fikse. Vi ved, hvor de er.”

”Jeg vil ikke kaste ilt ned til dem. Jeg vil have dem op!” råber jeg.

”Shay, rolig nu,” siger han.

”Jeg behøver ikke din hjælp,” siger jeg. ”Jeg gør det gerne alene.” Jeg ved alligevel ikke, om jeg stoler på ham. På vores sidste opgave sammen skulle vi skaffe tolv usb-stik fra en gruppe eliteforskere, der arbejdede på at slippe af med strålingen og sløret. Marton fik os til at stjæle deres planer. Præcis hvorfor ved jeg ikke, men jeg mistænker, at Marton ikke ønsker at slippe af med sløret, da han tjener penge på de edderkopperbotter, der vedligeholder det.

Hele hans imperium er afhængigt af sløret. Da jeg sagde til Ian, at det var for farligt at give præsentationerne til Marton, gjorde han det alligevel. Kun en enkelt forskers resultater gemte han for Marton.

”Hold nu op,” siger han. ”Jeg er enig i, at vi skal have dem op. Vi kan bare ikke gøre det lige nu.”

”Jo, vi kan,” siger jeg. ”Vi går gennem skakterne. Dem, som du har stjålet fra i årevis. Vi går hele vejen ned, og så kravler vi sammen op.”

”Ja, hvor Marton så står og venter på os alle. Med våben og mænd. Han har sendere i os. Så snart vi bevæger os ned i en af skakterne, vil han vide det!”

”Så skærer vi senderne ud ...” Jeg slår ud med armene. ”Ian, vi er nødt til at gøre noget!”

Han lægger forsigtigt armene omkring mig.

”Jeg er ikke uenig i planen Shay,” hvisker han. ”Den kræver bare lidt justeringer.”

Jeg sukker.

”Vi er nødt til at have en flugtplan,” fortsætter han. ”Så snart vi kapper senderne, vil Marton vide, hvad vi har gang i. Og jeg har faktisk tjekket – men der er ingen skakter nær Troy og Jana, så vi er nødt til først at få sendt dem en besked om, at de skal gå hen til en skakt. Men alt det tager tid, så først og fremmest skal vi sikre, at de har ilt nok.”

Jeg ved godt, at han har ret. Jeg hader bare tanken om at skulle efterlade Troy dernede. Alle ved, hvad strålingen gør ved folk.

”Okay,” siger jeg. ”Så lad os kaste ilt ned til dem.”

”Nej,” siger Ian. ”Ikke os. Marton registrerer det med det samme, hvis vi nærmer os det sted, de er. Vi må få en, der ikke er mærket, til det.” Han lader fingrene glide ned over sin arm og arret, der skjuler den sender, Marton har sat i os alle.

”Hvem?” spørger jeg og slår ud med armene.

Han fører hånden igennem sit korte sorte hår, mens han tænker. Så siger han:

”Havde du ikke nogle flere brødre?”